

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 183.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365837584/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

me. »Gid vi var vei herfra!« – hviskede hun til Faderen – »det afskyelige Menneske har ret forskrækket mig.«

»Amalia!« – hviskede nu Valman i sit Inderste, og han var vis paa, Ingen kunde høre det; men han saae en Sittren i den unge Piges Skikkelse, som røbede, at hun havde fornummet hans Nærhed. Ved en Vending af hendes Hoved, saae han et Glimt af hendes ene Kind. Den var bleg – og hun hældede sig tilbage mod Stoleryggen, hvorpaa han havde hvilet sin Haand.

»Giv Agt! nu begynder det!« – sagde Agenten, og satte sine Briller paa Næsen. Et Tæppe rullede tilside i Baggrunden af Salen, og der hørtes en hemmelighedsfuld Musik, ligesom langt borte, medens der efterhaanden blev et deiligt Landskab synligt, som med skuffende Sandhed dukkede op af en Taage i svag Morgendæmings-Belysning. Hvert Øieblik blev det klarere, og man saae bestemt enhver Gjenstand; men, uden at nogen Bevægelse mærkedes, gled enhver Skikkelse bestandig over i en anden, og hvor man nylig havde seet det herligste Landskab med Bjerge og Floder, fjerne Borge og Byer, saae man snart et vildt brusende Hav, med et Skib i Havsnød, og Musiken antog samme vilde Character – det klare Daglys var forvandlet til et Uveirsmørke; man hørte det tordne langt borte og saae et Lyn slaae ned i det synkende Skib – men i samme Øieblik var Skibet en Fugl, som fløj hen over en stille Indsø i Maanelys.

Den Maade, hvorpaa disse Billeder smeltede over i hverandre, og den høie Grad af Skuffelse, hvormed enhver Beskuer inddroges deri, havde den største Overensstemmelse med de Forvandlinger i Forestillingerne, der altid foregaae i den sædvanlige Overgang fra den vaagne Tilstand til Sovn. Tilskuerne syntes ogsaa Alle hensatte i denne halvt drømmende, men yderst behagelige Stemmning. De sad stille med halvt aabnede Øine og stirrede frem for sig. Valman gik det ligeledes, og Frøken Falk syntes ikke at bemærke, at Stoleryggen, hun troede at hvile sig mod, var hans Arm.

»Prægtigt!« – mumlede Agenten og gæbede, medens han satte sig i en mageligere Stilling og hvilede sit Hoved paa Skulderen af en aldrende meget fyldig Dame, der sad ved hans venstre Side. Fuglen, man saae flyve hen over den stille Indsø i det klare Maanelys, havde imidlertid forvandlet sig til en bevinget Genius med et stort Overflodighedshorn i Haanden, hvoraf en uendelig Mængde Blomster syntes at udflyve og blive til prægtige Sommerfugle – medens Maa-

nen fremtraadte heelt og blev til et besynderligt Ansigt, der hvert Øieblik forvandlede sig. Den stille Lødsø var bleven til en dampende Eng, og dens Damp udbredte sig som et Taagesløv over de slumrende Tilskuere, medens Musikken gik over i de mildeste, steds mere dæmpede Toneharmonier – og tilsidst næsten ganske førstunmede. En Dødsstillehed syntes at hvile over alle Tilstedeværende, men edhvert Ansigt smilede som i den lykkeligste Drømmeilstand. Endelig aabnedes et Vindue – en frisk Luftstrøm trængte ind – Taagen forsvandt – Musikken blev stærk og faldt pludselig ind med alle Instrumenter med det prægtig udførte Finale af Don Juan. – Alle Tilskuerne føre op og jublede med uendelige Bravoraab. Dr. Mathias Franzcnus stod og bukkede for Publicum med et besynderligt Grin, medens Tæppet rallede ned for ham. – «Mageløst! mageløst!» horte man Tilskuerne raabe, og nu ravede de Alle ud af Salcn, som halvt Berusede.

Agenten havde faaet sin Naboerske, den corpulente Dame under Armen; først ved Udgangen af Salcn mærkede han sin Feiltagelse og overlod Damen til hendes rette Ledsager, der ligeledes havde taget fejl af sin Dame. Valman tumlede med Frøken Falk under Armen ud af Hotellet. Først paa Gaden i den friske Luft kom hans Besindelse tilbage, da han havde fulgt Frøkenen og hendes Fader til deres Vogn og mødtaget et Haandtryk til Afsked, som atter satte ham i den høieste Henrykkelsestilstand.

I denne Stemning tumlede han ind paa en Restauration, hvor han, efter Aftale, traf sin magisk lærde Skolekammerat, Dr. Mathis, og hans Amanuensis, Hr. Exgreven, i det lystigste Drikkelag. Valman følte sig saa lykkelig, at han kunde omfavne alle Mennesker, og i Exgreven saae han nu heller ikke længer nogen farlig Medbeiler. Der blev sjunget og poculeret til Midnat. Den saakaldte ætheriske Aand, som fra denne Dags Morgen havde hensat Valman i en fortryllet Verden, vedblev saa uimodstaacig at henrive ham i sin himmelske Hvirvel, at han derover ganske vilde have faaret vild paa Jorden og aldrig fundet Veien til sin Bolig paa Hospitalet, hvis ikke Dr. Mathis og Exgreven havde taget ham under Armen og ledsaget ham til Porten. Men selv i de velbekjendte Hospitalsgange foer han vild. Det var som den smukke Frøken Falks Billede var blevet siddende fast i hans begejstrede Øine. Han saae hende bestandig for sig. Til sidst stod han i det natlige Laboratorium, hvor Cadaver-Marthc stod ved den store Kjedel og pustede til Ilden. Hendes gustne, rynkede Ansigt var stærkt